

L A F I

Per acabar les meves memòries, tinc la sort de poder anticipar alguna cosa, gràcies a una profecia que em va fer una gitana a Barcelona.

Un dia de festa, a la Porta de la

Pau, va acostar-se'm una dona bruna, vestida amb retalls de seda de colors, i per deu cèntims em digué que jo moriria atropellat per una bicicleta. Són deu cèntims que es podien pagar de gust.

Amb això ja n'hi ha prou per formar-se una idea de com anirà el sucés, i jo, molt sovint, em dedico a imaginar-me'l. Segurament que, quan l'hora arribi, seré un home d'edat indefinida. Potser em trobaré vivint el tercer o el quart exili, i em guanyaré la vida donant lliçons d'alguna d'aquestes coses que sé a mitges.

Mai no he portat barret, però en la imatge que em correspon en aquesta evocació, sempre em veig amb un flexible curt d'ales i alt de copa, de color verd-trist. Camino pel carrer mirant a terra, amb les mans agafades al darrera, pensant intensament en un llibre que em donarà fama i diners.

De cop, en passar una calçada, un ciclista —ja sabeu com són— m'embesteix amb el seu aparell i m'estampa contra un vidre d'aparador. Una travessia més amunt, una noia farà un crit i tot de gent correrà per assistir-me. Jo, pels efectes del cop, sentiré aquella olor estranya d'un gas indefinible i quan obri els ulls serà per dir: "Això està llest, senyors. No hi serà a temps ni el combregar".

Els amics no començaran a venir fins que ja sigui a l'hospital, on hauré perdut la facultat de conceixe'ls. Algú, emocionat, dirà:

—Quina llàstima! Tan ros que era...

Després, faré un esforç final per llençar el crit de les meves conviccions i quedaré llest. Una persona de la meva confiança anirà per dir-me una oració fúnebre però, ennuegat, només li sortiran tres paraules:

—Sembla una litografia.

Aleshores jo, sense el pes de la carn, em sentiré deslligat de mans. I, si finalment resulta ~~com a tal~~, aniré al cel, on passaré una llarga temporada.